

Immediatament, el cavall blanc es va precipitar cap endavant i va córrer com el vent per l'última volta del Camí. Al mateix temps, els cavalls negres es van llançar turó avall perseguint-los, i es va escoltar el crit esgarrifós dels Genets, semblant a aquell que en alguna ocasió Frodo havia sentit en la llunyana Quaderna de l'Est, com un horror que emergia dels boscos. Altres crits els van respondre i, per a desesperació de Frodo i els seus companys, quatre genets més van aparèixer ràpidament entre els arbres i les roques que es veien a l'esquerra, a la llunyania. Dos es van dirigir cap a Frodo; dos més van galopar com embogits cap al Gual per barrar-li el pas. A Frodo li semblava que avançaven com el vent, creixent ràpidament i fent-se més grans i obscurs a mesura que els diversos camins convergien cap a ell.

[...]

La por dominava ara completament Frodo. No va pensar més en la seva espasa. No va cridar. Va tancar els ulls i es va aferrar a la crinera del cavall. El vent li xiulava a l'orella, i les campanetes de l'arnès repicaven amb un dring agut. Un alè glaçat el va traspasar com una espasa quan, en un últim esforç, com un llampec de foc blanc, volant com si tingués ales, el cavall èlfic va passar de llarg davant la cara del Genet més avançat.